

end en Erklæring af Ministeriet, at det erkjender, at denne Byrde ikke er absolut nødvendig (Ja!); thi ligesom den ærede Minister sagde, at det er Ministeriets Pligt at ansætte Skatterne saa høit som muligt, fordi det ikke er rimeligt, at Rigsdagen vilde lægge Noget til, naar man gjorde Anslaget for lavt, saaledes troer jeg ogsaa, at her er et Tilfælde, hvor Rigsdagen er fuldkommen berettiget til at antage, at Ministeriet har talt saa høit som muligt, og at, dersom man ansaae det for paa nogen Maade tvivlsomt eller uveligt, at skyde Krigsskattebyrden over paa 2 Aar, Ministeriet da snarere vilde være redebont til, end tilbageholdent med at erklære, at det maatte bæres i eet Aar, og jeg maa derfor i den Henseende være aldeles enig med hvad den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de District (Monrad) har sagt, at Thinget maae skyde det fulde og hele Ansvar over paa Ministeriet, ifald der skulde være noget Ansvar al bære, fordi Krigsskattebyrden fordeeltes paa 2 Aar. Jeg skal ikke gaae irette med eller tilslade mig nogen Bemærkning imod, hvad Ministeren antydede, at Udvalget skulde have været ubesøjet eller skulde have været mindre besøjet til at troe, at Ministeriet ikke havde Noget imod, at Krigsskattebyrden blev fordeelt paa en længere Tid end efter Udkastet; men jeg maa i den Henseende blot bemærke, at det ikke alene er min egen Hukommelse, jeg i denne Henseende stoler paa, men at den af Udvalget brugte Betragtningmaade af, hvorledes Ministeren havde udtrykt sig i et Møde, hvor Betænkningen blev oplæst, meget saa Dage efter at Ministeren havde været tilstede, ogsaa blev erkjendt for at være rigtig.

Jeg skal nu gaae over til det Punkt, hvorom Discussionen for det Næste udelukkende har dreiet sig, nemlig Geistlighedens Betsatning. Comiteens Majoritet er gaaet ud fra den Ansættelse, som vistnok ogsaa er den almindelige, at Geistligheden ved Forordningen af 5te Juni 1848 er bleven meget haardt trykket — det angives i Præmisserne til det nærværende Udkast til Krigsskatteoven, at Geistligheden har baaret en Byrde af 130,000 Rbd. — efter den forrige Lov; man kan derfor vistnok ikke Andet end billige, at Ministeriet har været betænkt

paa, efter det nærværende Udkast, at formilde den Byrde, som ved den forrige Lov var blev den paalagt Geistligheden. Men seer man nu hen til, hvad det egentlig er for en Byrde, som efter Udkastet nu vilde blive lagt paa Geistligheden, saa finder man Pag. 16 af Udkastet, at det antages, at det, som Gagekrigsskatten ellers vilde indbringe, blev 60,000 Rbd. høiere, fordi Geistligheden, istedetfor at beskattes paa den Maade, som fandt Sted i 1848, nu skulde rammes udelukkende ved en Gagekrigsskat, det vil med andre Ord sige, at den Byrde, som efter Frdn. af 5te Juni 1848 var paalagt Geistligheden, og som beløb sig til 130,000 Rbd. nu skulde nedsættes til 60,000 Rbd., men ligesom Udvalget — og deri var Udvalget aldeles enig — meente, at Geistligheden vilde være for haardt beskattet, ifald man havde fulgt Frdgn. af 5 Juni 1848, saaledes meente man ogsaa, at Geistligheden vilde være for lavt beskattet, naar man fulgte Udkastet og reducerede 130,000 Rbd. til 60,000 Rbd., medens al anden Betsatning efter Udkastet enten forblev den samme, som den havde været i 1848, eller endog, f. Ex. med Hensyn til Næringsingen i Byerne, blev forøget. Dette kunde Udvalget paa ingen Maade finde rigtigt. Desuden reiste der sig i Udvalget en Stemme, som idetmindste jeg personlig maatte tillægge megen Vægt, og jeg tvivler ikke om, at mine Colleger i Udvalget, som ere i samme Stilling som jeg, ogsaa maatte gjøre det. Det var nemlig den Mand blandt os, som bedre end vi Andre kan bedømme Geistlighedens Stilling til Folket, fordi han selv hører til Geistligheden; han erklærede, at det vilde gjøre et mindre godt Indtryk paa Folket, om man paa denne Maade fjælnede mellem de Geistlige, som ogsaa ere Hartkornsbrugere, og andre Hartkornsbrugere, hvis Geistligheden skulde blive ganske fritagen for de Byrder, som falde paa Hartkornet, og som Andre, der ogsaa bruge Hartkorn, maae yde. Man troede derfor at ramme det Rigtige i Almindelighed — og jeg tillader mig at bede Dem lægge Mærke til, at man ved Regulering af Skatter overhovedet mere maa have det Almindelige end de specielle Tilfælde for Øie — man troede at kunne ramme det Rigtige ved at paalægge Geistlig-